

1892-05-02

SENDER

Christine Mackie

RECIPIENT

Alhed Larsen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Christine Mackie har ikke skrevet årstal på brevet. På side 3 optræder dateringen "Fredag 5/". Christine, f. Warberg, opholdt sig, da brevet blev skrevet, hos familien Rasmussen i Århus. Følgelig må brevet være skrevet i 1892.

General comment:

Christine, f. Warberg, var ugift og gravid og "i skjul" hos ægteparret Rasmussen i Århus fra januar til marts 1892.

Den omtalte bog er muligvis: Mogens Lindhardt: En redegørelse for Luthers forståelse og anvendelse af Augustin i Romerbrevsforelæsningsen, belyst ved en Analyse af Fortolkningen til Rom.7 "men så sender du jo nok min dejlige Præst": Mogens Lindhardts bog, på hvis omslag der var et foto af ham.

Esprit de Valdemar: Nordens og Danmarks første parfume udviklet og solgt fra 1836.

Det vides ikke, hvem Leuden og Otto-Schoffen var. Fru Rasmussens søsters navn kendes heller ikke.

Sender info (seal, address, etc.):

Af brevets indhold fremgår det, at Christine Mackie er i Århus

Recipient's location:

København V, Vesterbrogade 12 over gården

Recipient info (Transcript, Inscription, etc.):

Adressen er skrevet på kuvertens forside

Mentioned people:

Louise Amstrup

Julie Brandt

- Grauer

Malin Holmström-Ingers
Leonard Holst
- la Cour
Johanne Christine Larsen
- Laudrup
Mogens Lindhardt
Charles Rasmussen
- Rasmussen, Århus
Jenny Rasmussen, Aarhus
Ellen Sawyer
Adelheyde Syberg
Hempel Syberg
Emil Vett
Laura Warberg
Theodor Wessel

Archive:
Kerteminde Egns- og Byhistoriske
Arkiv, BB2702

Trykt udgave:
Nej

Provenance:
Gave til Østfyns Museer fra en
efterkommer af Astrid Warberg

TRANSCRIPTION

[Med sort blæk på kuvertens forside:]

Frøken Alhed Warberg
Vesterbrogade No 12 o. G.
København V.

[Med rødt blæk på kuvertens forside:]

No 4

[Med blyant på kuvertens forside:]

Christnes breve om
(Mornine)
fødslen lille Nete
blev adopteret af
tante Visse

[I brevet; med blå farveblyant:]

Aarhus Jan. 1892

[I brevet; med sort blæk:]

Kæreste Alhed!

Nu har jeg været i Byen med dit Brev; efter at have expederet det ned i en Postkasse, begav jeg mig op til Dr. Grauer; han er dog en mageløs rar én, så venlig og ligefrem. Han kunde strax kende mig, og til min store Triumf var det første han sagde: "Nå, er det så overstået!" At der ikke er noget iøjenfaldende er da sikkert, når han kan sige sådan! Dernæst gik jeg ned til Stranden, min sædvanlige Tur, sad lidt på en Bænk og så på Vandet, som i Dag var så vidunderlig dejligt i det klare Vejr. Så gik jeg til Boghandleren og købte dette Papir; der inde stod på Disken Pastor Lindhardt, (!) da jeg så det, kunde jeg ikke modstå at købe ham, og her har du ham nu, men du må ikke vise nogen ham, og du skal snart sende ham igen. Dette Billede er kønnere, end han selv er – f. Ex. i en Koncertsal, men ikke nær-nær så dejlig, som når man ser ham i Kirken. Er det ikke en dejlig Pande, han har?

Nu har jeg besluttet at gå op til ham, jeg er ikke for at skrive, jeg er bange, han skal synes, det bliver for morsomt med den 3die anonyme Skrivelse; men jeg kan ikke vide, hvor længe jeg nu kan gå og snuse omkring N_o_4 i Mejlgade, inden jeg får det nødvendige Mod; jeg kommer vist til at drikke mig en lille Perial først; ellers kommer jeg bestemt aldrig længere end til Porten, og skal det være, så skal det jo være snart. Lige så snart jeg har været der, skal jeg skrive, hvordan jeg blev modtaget, jeg kan ikke vide, hvordan, om han skænder på mig! Jeg er i Grunden halvvejs flov over strax når jeg har puttet et Brev til dig i Postkassen så at begynde på et

andet – ikke for dig, for jeg kan nok tænke, at du er glad ved mange og lange Breve, heller ikke for mig selv, for mig er det en Tilfresstilte at skrive til dig – men for Leonard og Mor, som ikke får ¼ så lange Breve; at Mor ikke gør det, er en Selvfølge, hvad i Verdens Riger skal jeg dog finde på at skrive om, jeg fylder Brevene med Beretninger om Teater og Koncerter, men det kan jeg jo ikke blive ved med, til Leonard har jeg som oftest ondt ved at skrive lange Breve; at han be'r om Opgør, undrer mig ikke det mindste, du ved jo, han er et rent Barn i Ubetænksomhed, og han må jo også længes efter en Afgørelse. Jeg skrev til ham, at det var ikke Tiden nu til den Ting, så skrev jeg desuden en hel Mængde Formaninger, bl.a. at han skulde lade være med for Fremtiden at kalde sig selv for Usling, fej stymper svag "Stakkar" o.s.v. hvis han i Virkeligheden ønskede at blive anderledes, så skulde det ikke vise sig i Ord, dett [det sidste "t" i ordet overstreget] nyttede ikke at beklage og udskælde Fortiden, som derved ikke forandrer sig en eneste Smule. Det er også en af hans Fejl, synes jeg, at han vistnok sig selv uafvidende – mener at det er godt, når han bare kan fortælle rigtig tit og i rigtig yderliggående Udtryk, hvor elendig en Skabning han er. Er der da ikke også noget i det, og er det ikke en dårlig "Omvendelse"? Er det ikke sært, jeg har i denne Tid mere Selvtægtelse, end jeg nogen Sinde har haft! Jeg føler mig for god til at være "falden Kvinde"; men det er jeg da heller ikke i Virkeligheden, skønt Alverden naturligvis vilde stemple mig sådan, hvis den vidste Sandheden. – Du spørger til Børnetøjet – ja 6 Navlebind har jeg færdige og Skjorterne er klippede, alt det er af mit gamle Linned; jeg skrev til la Cour og Vett & W. i Odense om Blonder, Tøj til Trøjer og Voxdug på Erikshåbs Regning; så snart jeg nu kan låne Fru Rs Søsters Symaskine, skal jeg ordentlig kile på, man ved jo snart hverken Dag eller Time. Jeg har en dunkel Forestilling om, at jeg skriver en Ting en urimelig Masse Gange, jeg kan ikke rigtig rede ud, hvad jeg har skrevet til dig, Elle og Leonard, men bliver det for morsomt, så kan du bare gøre Vrøvl. Jeg føler en Slags Samvittighedsnag over, at Brandt ikke ved noget om alt dette, hun er dog min bedste Ven næst jer – ja i Grunden næsten som hun virkelig kunde være min Søster, jeg er bange, jeg ikke kan overvinde mig til at skrive til hende – så må jeg jo lyve, og det skammer jeg mig endnu mere ved end at ["at" overstreget] ved at tie helt stille; tror du, det går an, at du fortæller hende det? Så må du nok, hvis du synes; jeg er bange, hun taber forfærdelig for mig, men på den anden Side bryder jeg mig selvfølgelig ikke om at stå for hende mere skær, end jeg er, og hun kan vel næppe gå ind under dem, som skal "skånes", hvortil f. Ex. Johanne hører, og selvfølgelig heller ikke under dem, der ikke står nær nok til at vide det. Jeg er kommen til at tænke på, at

jeg selv i hendes Sted vilde finde det underligt ikke at være så betroet Ven, det vilde gøre mig ondt, hvis jeg senere en Gang fik det at vide, at mit Venskab ikke blev regnet så meget - og akkurat det samme gælder jo for hende. Kort sagt, jeg føler, at det er en Utidighed at skjule det for hende, som jeg dog ved, holder så meget af mig, og jeg fatter ikke, hvorledes jeg til hende skal kunne skrive et Brev, der, selv om det ikke indeholder direkte Usandheder, dog har en gevaldig Løgn til Forudsætning. Tænk nu over dette og gør så, hvad du synes er rigtigst. Bevares sikken Epistel, jeg her har forfattet endnu i Aften - ja nu kan du have Godnat for denne Gang!! Kan du læse disse små ? Bogstaver?

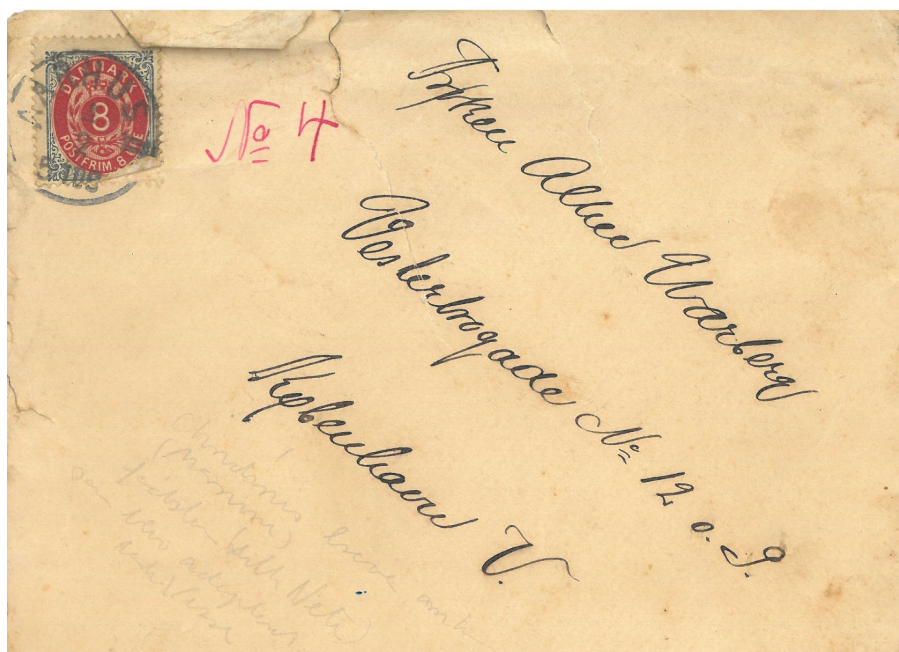
Fredag d: 5/2 Du kan ikke sætte dig ind i, hvor den gode pater R irriterer mig - mest, fordi han er så unaturlig skikkelig, det Skrog; uh, jeg kan somme Tider knap bekvemme mig til at svare ham ordentlig; og så er der en Ting, som er mig så kolossalt modbydelig: han harker og spytter i en Køre hele Dagen igennem, jeg kan jo høre hver Lyd ind til mig, - især om Morgenens er det drøjt at blive vækket ved de grulige Lyde, jeg bander en frygtelig Ed, hver Gang jeg hører det, men den kan jeg nu spare mig. Nu er han også begyndt at spytte ved Middagsbordet - uha, det er en Prøvelse, siger jeg dig! Og så er han noget af det mindst "sjoaugjerede", som han siger, føj for en Skjorte - og den sorte Kant på Neglene løber helt rundt - men ganske uhyre skikkelig er han, og højst grinagtig, når man er i Humør til at se det, hans Udtryk er storartede, sådan talte han forleden om "blaserede Støvler" - er du med? der er en Slags hæsblæsende Tjenstvillighed hos ham, der somme Tider er nærved at gøre mig rasende, så velment den er! Når jeg f. Ex kommer hjem og ringer på, så kommer han farende som et fremfarende heftigt Vejr - mere på Hovedet end på Benene - og med Forklædet stående om sig som en Sky - uha, jeg er ved at kyle ham Pakkerne og Muffen i Hovedet, når han sådan kommer hvirvlende. At høre hans faderlige Røst overfor Charles er mange Penge værd: "Tillader du, min Dreng?" "S'go" "Mange Tak!" - han kunde såmæn ikke tiltale mig med mere udsøgt Høflighed, end han bruger til Ungen - og hans pædagogiske Evner - å du milde! Siger Charles den uskyldigste Bemærkning f. Ex. "Nå, Midde (Hund) er du der igen!" Så kan han hæve sin advarende Faderrøst: "Char-les!" Uh, hvor han er grinagtig; når jeg bare kunde lade være at irritere mig, kunde jeg få mangan indvendige Grin ad ham!

Hvad siger dog Fru Laudrup til dine mange natlige Forlystelser? Brandt skrev, at du sprøjtede hende med Eau de Cologne for at mildne hende! Det er da kun Esprit de Valdemar? - Hvad var så den overvægtige [ulæseligt]else til Onkel Syberg? Hvornår er det Tant Mimis Fødselsdag?

Jeg tror, jeg sender dette inden dit næste Brev, skønt det rigtignok er af et tvivlsomt Indhold, men så sender du jo nok min dejlige Præst i dit næst ["næst" overstreget] Brev, som forhåbentlig indtræffer i en ikke for fjærn Fremtid, jeg kan ikke godt undvære ham; desværre flover jeg mig over at have ham stående på mit Bord, og jeg flover mig også over at have ham i Skrin som mine Elskeder i gamle Dage. Nej, jeg skriver sandelig da ingen flot Pen; og så er der den Hage, at jeg vistnok aldrig vilde kunne ordne et nok så godt Stof. Men man kan jo have Lov at kludre så meget, man vil, for egen Regning. Godnat! Jeg har Hovedpine og har skevet til Mor og Leonard i Aften. Molle er jeg også begyndt på, men det falder mig knusende svært at skrive til dem, jeg skal løgne for - derfor har jeg kverken skrevet til hende, Leuden eller Otto-Schoffen. Altså Godnat!!! Jeg tror nok, jeg vil have dette af Sted i Aften, så tænker jeg, du har det Søndag Fmd. Intet nyt fra i Aftes; Rasmussens er ude, jeg er ganske alene hjemme, nu skal jeg ud at lave mig en Kop Kaffe. Altså Farvel, lad mig nu få Brev en Gang i Ugen, og send så endelig Pastor L! Mange kærlige Hilsner Din Chr.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Carlén Jan. 1892

Kæret Alhed!

Nu har j været i byen med dit brev, efter at
have expedieret det med i en Postkasse, begav j
mig op til Dr. Traier, han er dog en uageløst
rød en, så ventelig og liggyd. Han künde strax
kende mig, og til min store Triumf var det
fint. Han sagde: "Nå, er det så over læst?" Og
der ikke er noget iøjenspalende er da sikkert,
når han kan sige sådant! Dermed gik j ned
til Strandens, min sædvanlige Tur, sad lidt
på en bænk og så på Vandet, som i Dag var
så vidunderl. dejligt i det klare Vejr. Så gik
j til Boghandleren og købte dette Papir, der
kunde stes på Alsterns Pastorhus, så j så
det, künde j ikke monstæ at købe han, og
her har gå han nu, men du må ikke vise
nogen han, og du skal hør det med han
igjen. Dette billedet er komme, men han held
er - j. Er i en koncertsal, men ikke var-var
så dejligt, som når man ser han i Kirken.
Er det ikke en dejl. Tænde, han var?
Nu har j besluttet at gå op til han, j er ikke
for at skrive, j er lang, han skal synes, det bliver
for monent med den 3te anonyme Skrivelse,
men j kan ikke vide, hvor længe j nu kan gå og
snisse omkring N° 4 i Mejlgade, inder j får det
forudsætt. Han, j kommer vist til at drikke mig en
lille Perial først, ellers kommer j bestemt aldrig længe
end til Tølen, og skal det være, så skal det jo være
sejrt. Jeg så snart j har været der, skal j skrive, hunder
j blev monstæ, j kan ikke vide, hvordan, om han
skender på mig? j er i Skunden halvvejs flod over
strax når j læs pøttet et brev til dig i Postkassen
så at begynde på et andet - ikke for dig, for j kan nok
hente, at du er glad ved mange og lange breve, heller

der er en Slags taalblæsende Hjenstuelighed hos ham,
der foruime Tiaer er uerredt at gøre mig rasende,
så veluendt den er! Når j. f. Ex kommer hjem og
ringer på, så kommer han farende som et frem-
farende heftigt Vejr - uere på Korvæd end på Reuen
og med forblødet Hævede om sig, som en Sky -
Lha, j. er ved at kyle ham Fækkene og Skuffen
i Korvæd, når han sådan kommer horende.
At Lore hans faderlige Kops overfor Charles, er mange
Tunge ord: "Hvad er du, min Dreng?" "Sig" "Mange
Tak" - han "künde såmæn ikke klatre mig, med
mere iudregt Høflighed, end han bringer til Hugen -
og hans pædagogiske Orer - å du vilde! Sig Charles
den uskyldigt Bemærkning f. Ex. "Nå, Miade (Kjend),
er du der igen!" Så kan han høve sin advarende Tadel-
ropt: "Char - les!" "Hu, hvor han er grinesk! Når
j. bare" künde læse mere at irritere mig, künde
j. få Manges iudvendig Strid hos ham!
Hvad siger du, du sandt, til dine Manges uallige
fordykelser? Hvad skrev du om sprogete Lunde eyes
Lai de Cologne for at uildre Lunde! Det er da künde
Esprit de Valdemar? - Hvad var så den overværdige
Imenuelig til Orkel Syfry? Hvor er endes Taut
Mimis Fædelbag?
Hvor j. sende dette indem
dit uere brev, skind det righuik en af et tvilbrudt
Fudrel, men så sende du jo nok Min, dyk; Trost
i dit uere brev, som forhåbentlig indtræffer i en
ikke for fjære Reuted, j. kan ikke god iudvære ham,
desværre florer j. mig over at have Lany stænde på
Lidt brot, og j. florer mig opå over at have ham i
Skriu som mine Alskeden i gamle Dage. Nej, j.
skriver sandt, da migse flot Pen, og så er den den
Hag, at j. valdsk aldr, vrede künde ordue, så nok
så god Hof. Men man kan jo have Lov at künde
så meget, man vil for egen Begning. Godnat! j.
har Heruipne og har skrevet til Min og Leonard i
Aften. Mollu er j. opå begyndt på, men det faldet
mig künde svar at skriu til dem, j. skal Ligne
for - derfor kan j. Lyvken skrevet til Hende, Lunde
eller Otto - Schoppu. Altså Godnat! Hvor nok j.
vil have geta af Stes i Aften, så tænke j. du kan det
Lunde Fud. Fudt mig ja i Aften, künde mens er ude,
j. er ganske alene Lijemene, men skal j. lid at have
mig en Kop Kaffe. Altså farvel, lad mig mig ja brot en
Dag, i Hoven, og send så end? Tak for L. Mange kærte
Min
Den Char.